

Бібліографія

1. Безрукова Т.Л., Шанін І.І., Романова А.Т. // Міжнародний журнал прикладних і фундаментальних досліджень.-2013.-№7.-С.66-68
2. Васильєва О.С. Специфіка реалізації франчайзингу в великих торгових мережах на вітчизняному споживчого ринку // Актуальні проблеми економіки та права.-2015.-№2.-С.80-86.
3. Іншакова Є.І., Кудряшова І.В., Полякова Ю.В. Іноземні франчайзингові мережі : масштаби функціонування і роль в економіці.-2014.-№1.-С.99-111
4. Колініченко М.В. Франчайзинг як ефективна форма інноваційного розвитку сфери послуг // Сучасні проблеми сервісу та туризму.-2011.-№3.-С.70-75
5. Максимова О.М., Іванов М.М. Стратегія франчайзингу в сучасних умовах функціонування організацій сфери послуг // Проблеми сучасної економіки.-2013.-№1.-С.212-214.
6. Нагаєв С.В. Співвідношення понять «франчайзинг» і «комерційна концесія» // Бізнес в законі: економіко-юридичний журнал.-2011.-№5.-С.128-129

Вікторія ГОРОДИНСЬКА

студентка спеціальності «Менеджмент»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри

менеджменту та публічного управління Сковчиляс С.М.)

Тернопільський національний економічний університет

СУЧАСНИЙ СТАН ЕНЕРГОЕФЕКТИВНОСТІ ТА ШЛЯХИ ЇЇ ПІДВИЩЕННЯ

Актуальним завданнями для України на сьогоднішній день є розвиток ринкової економіки і стабільне економічне зростання. Адже енергетична безпека є важливою складовою економічної та національної безпеки України. Її стан залежить від ефективності здійснення цілеспрямованої політики захисту національних інтересів у енергетичній та пов'язаних з нею сферах. Енергетика, як галузь первинного сектора економіки, є своєрідною промисловою базою для економічного розвитку інших галузей сфери виробництва і послуг. Зрозуміло, що саме вироблення енергії є тим обмежувачем, який може перешкоджати

створенню нових виробництв, особливо енергоємних. Зважаючи на це держава координує розвиток різних галузей господарства з позиції взаємозалежності ряду виробництв. Роль держави найбільш відчутна і життєво необхідна в структуроутворюючих сферах економіки.

Національна енергетика є пріоритетною галуззю, від стану та подальшого розвитку якої залежать існування незалежної Української держави та її місце в сучасному глобалізованому світі. На сьогодні державне управління у сфері енергозбереження та енергоефективності у нашій країні здійснює Державне агентство з енергоефективності та енергозбереження України (Держенергоефективність). Держенергоефективність утворено 9 грудня 2010 року Указом Президента України № 1085/2010 (на основі реорганізації Національного агентства України з питань забезпечення ефективного використання енергетичних ресурсів – НАЕР).

Політика підвищення енергетичної ефективності в Україні формується, у першу чергу, згідно таких документів: Енергетична стратегія України на період до 2030 року (схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 15 березня 2006 р. № 145-р.); Державна цільова економічна програма енергоефективності і розвитку сфери виробництва енергоносіїв з відновлюваних джерел енергії та альтернативних видів палива на 2010–2015 роки (затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 1 березня 2010 р. № 243); Національний план дій з енергоефективності України; Національний план дій з відновлюваної енергетики до 2020 року

Можна констатувати, що задекларована пріоритетність політики енергозбереження в Україні тривалий час не була підкріплена ефективною формою та механізмами взаємодії влади, бізнесу та наукового потенціалу у питаннях впровадження інноваційних енергозберігаючих технологій. На сучасному етапі розвитку держави однією з основних перешкод масштабній реалізації політики енергоефективності є відсутність у підприємств, організацій та установ нагальної потреби та мотивації щодо енергоефективних інноваційних технологій. Для України сьогодні важливо визначити точки зростання науково-технічної та інноваційної діяльності в галузі енергозбереження та енергоефективності, що являють собою такі напрями та види науково-технічної та інноваційної діяльності, які за їх реалізації можуть дати

найбільш суттєвий ефект і стати свого роду локомотивом розвитку енергоефективного суспільства.

Основні пріоритети науково-технічної та інноваційної діяльності в галузі енергозбереження та енергоефективності в Україні:

- мінімізація існуючих в Україні енергетичних втрат (головним чином електричної та теплової енергії) у виробництві, передачі та використанні енергії на основі розробки і впровадження інноваційних технологій;
- зниження енергоємності виробництва вітчизняних промислових товарів та послуг;
- експортування продуктів, а не сировини;
- розвиток альтернативних (нетрадиційних) відновлюваних джерел енергії;
- забезпечення балансу між централізованою і розосередженою енергетикою;
- використання інтелектуальних енергетичних систем згідно концепції Smart Grid: – ліквідація регіональних диспропорцій;
- регіональна інтеграція енергетики, створення енерготехнологічних кластерів;
- використання технологій, які забезпечують перехід до «штучних» енергоносіїв;
- розроблення і впровадження інноваційних технологій для використання твердих побутових відходів в паливних цілях;
- підвищення енергоефективності автомобільної галузі, використання електромобілів.

Для реалізації послідовної та скоординованої політики енергоефективності Україні необхідно, у першу чергу, здійснити два кроки:

- 1) системну координацію розробки, реалізації та координації дій щодо стимулювання енергоефективності в різних секторах економіки;
- 2) удосконалення статистичної звітності, процедури збору та аналізу даних про енергоємності у всіх секторах української економіки [1, 2, 3, 4].

Стосовно реалізації політики енергозбереження та підвищення енергетичної ефективності «Дорожня карта» – це чітка послідовність цілеспрямованих дій в організаційно-правовій, виробничо-технічній, фінансово-економічній, науковій і гуманітарній сферах, що забезпечують

зниження споживання енергетичних ресурсів, заміну дорогих і дефіцитних ПЕР на більш доступні та підвищення ефективності їх використання.

У пошуках шляхів підвищення ефективності як енергетичної галузі, так і економіки країни в цілому, у світовій практиці використовувалися різні напрями реформування електроенергетики в більш конкурентну і ефективну галузь, зокрема за допомогою: приватизації (головним чином акціонування) підприємств електроенергетики; перебудови структури галузі; лібералізації або дерегулювання (ослаблення державного регулювання) [3]. Одним з найбільш дієвих інструментів підвищення ефективності роботи енергетичного сектора є створення ринків електричної енергії. Існуючий оптовий ринок електричної енергії (ОРЕ) України базується на моделі єдиного (монопольного) державного оптового покупця (продавця) електричної енергії – єдиного оптового постачальника, яка на сьогодні блокує розвиток ринкових механізмів в ОРЕ. До основних недоліків системи регулювання відносин в межах ОРЕ доцільно віднести: недостатню законодавчу урегульованість відносин між членами ОРЕ України; недосконалість системи договірних відносин щодо купівлі-продажу електричної енергії між учасниками ОРЕ; відсутність механізмів страхування платіжних ризиків в процесі купівлі-продажу електричної енергії; законодавча неврегульованість питань щодо меж адміністративного втручання в діяльність ОРЕ; невизначеність на законодавчому рівні організаційно-правових форм здійснення експорту-імпорту електроенергії [4].

Бібліографія

1. Денисюк, С. П. Формування політики підвищення енергетичної ефективності – сучасні виклики та європейські орієнтири / С. П. Денисюк // Енергетика: економіка, технології, екологія : науковий журнал. № 2(33). – 2013. — С. 7–22.

2. Соловей О. І., Праховник А. В., Іншеков Є.М. Від виробництва до ефективного споживання енергії : посібник для вчителів / [Текст] Соловей О. І., Праховник А. В., Іншеков Є.М. — К. : Нотна фабрика, 1999. — 400 с.

3. Заремба І. М. Проблеми оптимізації енергозабезпечення України та шляхи їх вирішення : автореф. дис.на здобуття наук. ступеня канд. екон.

наук / І. М. Заремба; Національний інститут проблем міжнародної безпеки при Раді національної безпеки і оборони України. — К., 2006. — 20 с.

4. Меден Н. ЕС: перемены в энергетической политике / Н.Меден [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.fondsk.ru/pview/2013/05/27/es-peremeny-v-energeticheskoy-politike-20710.html>

Тетяна ДЕРГАК

студентка спеціальності «Публічне управління»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри

менеджменту та публічного управління Круп'як Л.Б.)

Тернопільський національний економічний університет

НАПРЯМИ РЕФОРМУВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ РОБОТИ З ПЕРСОНАЛОМ НА ЕНЕРГЕТИЧНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Однією з базових складових енергетичної галузі є електроенергетика. Сучасний стан багатьох електроенергетичних підприємств є незадовільний: переважають зношені основні фонди, в управлінні персоналом використовуються старі підходи, на підприємствах в основному зайняті спеціалісти передпенсійного та пенсійного віку, існує певний дефіцит висококваліфікованих робітників, майстрів, інженерів та інших спеціалістів з електроенергетики.

На енергетичних підприємствах зі складною ієрархічною побудовою робота з персоналом розподілена і диференційована між рівнями управління. Повсякденна робота з персоналом зосереджується на низовому рівні управління організацією. Сукупність видів діяльності з управління трудовими ресурсами на цьому рівні прийнято називати менеджментом трудових ресурсів. Полягає він у наборі і відборі претендентів на вакантні посади, їхній професійній орієнтації та адаптації, обліку кадрів, визначенні і регламентації службових обов'язків працівників, застосуванні певних систем і форм оплати та стимулювання праці, управлінні кар'єрами працівників тощо. На цьому рівні управління здійснюється оперативна робота з трудовими ресурсами – розстановка працівників на окремі ділянки, їх переміщення у зв'язку з виробничою необхідністю, складання графіків виходу на роботу і відпусток, контролювання і облік виконаних робіт, стимулювання (дестимулювання)